

Клодина.

Яката, г-жо! блъскай както трѣбва.

АНГЕЛИКА. (Като са преструва
да говори на Клитандра).

Ако ти е останало нѣщо въ сърдцето, азъ съмъ
отговорница.

Клодина.

Да знаешъ съ кого играешъ. . . .

АНГЕЛИКА (като смаяна).

Ахъ! тате, тука ли си?

Г-нъ Сотенвилъ.

Да, щерко; и виждамъ че чрезъ мъдростъта
и джрзностьта са показвашъ достойна за името
Сотенвилъ. Ела насамъ; доближи са, да та
прегърна.

Г-жа Сотенвилъ.

Прегърни ма и мене, щерко. Уморена, плача
отъ радостъ, и препознавамъ сега кръвътa си,
чрезъ делата що направи.

Г-нъ Сотенвилъ.

Зете, колко трѣбва да си очюденъ сега! и че
тѣзи случка, е една родостна случка за тебе.
Имаше право отъ да са обезпокоявашъ; но
твоите съмнения вярвамъ да са избегнали сега
изъ главата ти.